

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. H. R.**, zastoupeného JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem, se sídlem Poštovská 8c, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2006, č. j. O - 197027, za účasti osoby zúčastněné na řízení: RMC SPORTS s. r. o., se sídlem Pivodova 11, Brno, zastoupené Mgr. Petrou Pospíšilovou, advokátkou, se sídlem Cihlářská 19, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2007, č. j. 11 Ca 385/2006 - 82,

takto:

- I. Kasační stížnost, pokud směřuje do výroku o zamítnutí žaloby a do výroku o nákladech řízení účastníků, **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce podal kasační stížnost proti shora označenému rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2006, č. j. O - 197027. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 27. 7. 2005 o zamítnutí námitek podaných proti zápisu přihlašovaného označení ve znění SKATEBOX. O náhradě nákladů bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, žalobce je povinen uhradit České republice náklady řízení v částce 700 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Městský soud v Praze vyšel při svém posouzení věci z následujících skutečností: Podle § 42 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, lze proti rozhodnutí Úřadu podat ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení rozhodnutí rozklad. Rozklad má odkladný účinek. Lhůtu k podání rozkladu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout. Rozklad se považuje za podaný až poté, co je zaplacen správní poplatek podle zvláštního právního předpisu. V daném

případě bylo ze spisu zjištěno, že napadené rozhodnutí o zamítnutí námitek bylo doručeno žalobci dne 29. 7. 2005. Posledním dnem k podání rozkladu bylo podle § 42 zákona o ochranných známkách v kontextu s ust. § 27 odst. 2 a 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, pondělí 29. 8. 2005. Rozklad byl sice odeslán včas, dne 26. 8. 2005, avšak poplatek byl uhrazen až dne 30. 8. 2005. V řízení ve věci správních poplatků se podle § 10 zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, postupuje podle ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Podle § 61 odst. 1 zákona 337/1992 Sb. je dnem platby u bezhotovostních převodů prováděných bankou nebo spořitelním a úvěrním družstvem z účtu v České republice den, kdy bylo skutečně odepsáno peněžních prostředků z účtu plátce. Ze spisového materiálu je zřejmé (a žalobcem není odlišný skutkový děj namítán), že žalobce zaplatil správní poplatek za podání rozkladu bezhotovostním převodem dne 30. 8. 2005. Z uvedeného vyplývá, že žalobce sice podal rozklad ve lhůtě, avšak v této lhůtě neuhradil poplatek. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Ans 5/2005 citovaný žalobcem je odlišný v tom smyslu, že žalovaný správní orgán zde nemusel řešit otázku výzvy k zaplacení poplatku vůbec, protože bezprostředně po uplynutí lhůty k podání rozkladu byl správní poplatek na účet správního orgánu uhrazen. Výzva k zaplacení poplatku by za těchto okolností byla pouze formálním úkonem. Městský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Nejprve uvádí, že pokud by správní orgán po doručení rozkladu obratem vyzval k zaplacení poplatku, mohl být poplatek uhrazen ve lhůtě. Dále uvádí, že ust. § 42 odst. 2 zákona o ochranných známkách odporuje normám ústavního pořádku i mezinárodním smlouvám (právo na spravedlivý proces). Obsah úpravy citovaného ustanovení je v rozporu s obdobnými úpravami u jiných úkonů v oblasti správního řízení, rovněž i s mezinárodní úpravou ochranných známek, dle Pařížské, popř. Madridské úmluvy. Uvedené ustanovení vytváří podmínky pro nerovnost - osoba, která by podala i věcně neodůvodněný rozklad a splnila povinnost poplatku částečně (i jen 1 Kč), by byla úřadem vyzvána k doplnění, a její opravný prostředek by byl řádně projednán. Za situace, kdy došlo k podání řádného a odůvodněného rozkladu ve lhůtě, nebyla dána výzva k uhrazení poplatku, a následně došlo k dobrovolné úhradě poplatku, se stěžovatel domnívá, že došlo k zásahu do jeho základních práv a svobod (čl. 36 Listiny) a domáhá se u Nejvyššího správního soudu posouzení, zda není potřeba řízení přerušit a obrátit se na Ústavní soud s žádostí o posouzení ústavnosti tohoto ustanovení. Ustanovení - na úkor jeho původního účelu (rychlosti a plynulosti výkonu státní správy) - upírá adresátům normy právo na soudní a jinou ochranu práv a popírá právo na spravedlivý proces, mj. také neguje princip dobré správy. Žádné správní řízení (např. stavební, či soudní směnečné) nezná propadnost a nemožnost zaplacení správního poplatku v dodatečné lhůtě. Požadavku na plynulost a výkonnost státní správy je učiněno zadost tím, že lhůta k podání rozkladu je nepřekročitelná a nelze ji prodloužit. Věcné odůvodnění je přitom možné předložit v dodatečné lhůtě jednoho měsíce. Stěžovatel je také penalizován za to, že bankovní převod nebyl proveden bankou včas - přitom je známo, že různé banky mají různé lhůty pro provedení platebních příkazů - není tedy důvod, proč by lhůta k zaplacení poplatku měla být kratší, než lhůta k věcnému odůvodnění rozkladu. Řízení tohoto typu navíc trvají měsíce i léta, není tedy důvod k propadnosti lhůty. Úřad navíc zaplacený poplatek nevrátil, čímž připustil, že pokud dříve než úřad rozhodne o odmítnutí podání je poplatek zaplacen, lze pokládat podání za včasné. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá výslovně o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V závěru kasační stížnosti navrhl stěžovatel zrušení rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření k věci ztotožnil s rozhodnutím, i s odůvodněním soudu. Pokud jde o požadavek výzvy k uhrazení poplatku, uvedl, že rozklad byl doručen dne 29. 8. 2005, hned následujícího dne - 30. 8. 2005 - došlo k připsání platby na účet Úřadu, čímž odpadl důvod výzvy zasílat. Poplatek se pak dle § 7 odst. 1 zákona č. 634/2004 Sb. vrací pouze na žádost plátce.

Pokud se jedná o námitku neústavnosti označených ustanovení, pak žalovaný upozornil na ustanovení čl. 42, 55, a 59 Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. 12. 1993 o ochranné známce Společenství, jakož i čl. 94, 99, 108 a 122 Evropské patentové úmluvy, které mají zcela totožnou konstrukci. V případě závěru o neústavnosti citovaného ustanovení by bylo třeba zvážit i souvislosti s komunitárním právem, popř. i aspekty mezinárodního práva, které plynou z výše uvedených dokumentů. V závěru žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti a shledal, že z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel jím označené rozhodnutí krajského soudu napadá (§ 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná a vykazuje zákonné minimum náležitostí nezbytných k tomu, aby mohla být věcně projednána.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Klíčové pro posouzení předmětné věci je ustanovení § 42 odst. 2 zákona o ochranných známkách, podle kterého se rozklad považuje za podaný až poté, co je zaplacen správní poplatek podle zvláštního právního předpisu. Posledním dnem k podání rozkladu byl v posuzovaném případě den 29. 8. 2005, což je mezi stranami nesporné. Žalobce zaplatil správní poplatek za podání rozkladu bezhotovostním převodem dne 30. 8. 2005, tedy - s ohledem na dikci výše citovaného ustanovení zákona o ochranných známkách - opožděně. (Městský soud vyšel z toho, že dnem zaplacení je den, kdy byla částka odepsána z účtu plátce, tj. v této věci den 30. 8. 2005. Odlišný skutkový průběh stěžovatel ani v řízení o kasační stížnosti neprokazuje.) Nejvyšší správní soud má v daném případě zato, že městský soud své rozhodnutí odůvodnil velmi důkladně a přesvědčivě a Nejvyšší správní soud se s jeho odůvodněním ztotožňuje. Pokud se jedná o námitku neústavnosti aplikovaného ustanovení § 42 odst. 2 zákona o ochranných známkách, Nejvyšší správní soud po úvaze dospěl k závěru, že této námitce nelze přisvědčit. Napadaná konstrukce je totiž v právní úpravě u známkoprávní oblasti obvyklá, jak plyne např. z nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. 12. 1993 o ochranné známce Společenství. Podle čl. 59 nařízení Rady (ES) č. 40/94, o ochranné známce Společenství, se odvolání podává písemně u úřadu ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí. *Odvolání se považuje za podané až po zaplacení poplatku.* Písemné odůvodnění odvolání musí být předloženo ve lhůtě čtyř měsíců ode dne doručení rozhodnutí. Podle čl. 42 téhož nařízení námitky musejí být podány písemně a musí být odůvodněny. *Za řádně podané se považují až po zaplacení poplatku za podání námitek.* Ve lhůtě stanovené úřadem může ten, kdo podal námitky, předložit na jejich podporu skutečnosti, důkazy a vyjádření. Podle čl. 55 téhož nařízení o žádosti o zrušení nebo prohlášení neplatnosti se návrh podává písemně a musí být zdůvodněn. *Považuje se za podaný až po zaplacení poplatku.* Rovněž v nařízení Komise (ES) č. [2868/95](#), kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94, o ochranné známce Společenství, *Pravidlo 49* je stanoveno: „Nevyhovuje-li odvolání článkům 57, 58 a 59 nařízení a pravidlu 48 odst. 1 písm. c) a odst. 2, zamítne je odvolací senát jako nepřipustné, pokud nejsou nedostatky odstraněny před uplynutím lhůty stanovené v článku

59 nařízení. *Není-li do uplynutí lhůty pro podání odvolání zaplacen poplatek za odvolání podle článku 59 nařízení, má se za to, že odvolání nebylo podáno, a poplatek za odvolání se odvolateli vrátí.*“ Z uvedených citací je zřejmé, že ve známkoprávní oblasti je obvyklé, že se podání vyžadující zaplacení poplatku považuje za podané až po zaplacení takového poplatku. Na rozdíl od právní úpravy v jiných odvětvích správního práva (kde nezaplacení poplatku včas nemá explicitně stanovené důsledky a je možné tento nedostatek dodatečně zhojit) zde existuje výslovné a nesporné stanovení důsledku (sankce normy) včasného nezaplacení poplatku. Právní úprava je přitom zřejmá a neoddiskutovatelná - v případě její jasnosti a srozumitelnosti nesvědčí stěžovateli ani presumpce výkladu „in dubio pro reo“ (v pochybnostech ve prospěch), či „in dubio pro libertate“ (v pochybnostech ve prospěch základních práv a svobod). V otázce posouzení tvrzené neústavnosti je tak třeba dát za pravdu žalovanému, který poukazuje na komunitární, či mezinárodněprávní (Evropská patentová úmluva) rozměr, dle kterého je zřejmé, že obdobná konstrukce ve vztahu k úpravě poplatků (a důsledků jejich nezaplacení) je charakteristická a obvyklá v oblasti průmyslového práva. Rovněž je možno z komunitární judikatury na okraj ocitovat z rozsudku Soudu prvního stupně ze dne 17. 9. 2008, *Neurim Pharmaceuticals v. OHIM*, [T - 218/06](#), dosud nepublikováno v Sb. rozh., body 61 - 65, 76, 78, kde bylo mj. vysloveno následující: „*odvolací senát mohl mít legitimně za to, že k pomnutí příčiny zmeškání lhůty, jakou uvádí žalobkyně, došlo nejpozději dne 22. 3. 2006, a že tedy lhůta dvou měsíců stanovená v článku 78 nařízení č. 40/94 uplynula nejpozději dne 22. 5. 2006. Vzhledem k tomu, že k povolení platby poplatku, který bylo třeba uhradit, došlo až dne 23. 5. 2006, se tedy odvolací senát nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že žádost o navrácení do původního stavu podána nebyla.*“ Pokud není poplatek za odvolání zaplacen včas, tj. v průběhu odvolací lhůty, má se za to, že odvolání nebylo podáno. Tento formalizovaný postup potvrzuje i rozhodovací činnost OHIMu (Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu) a judikatura Soudu prvního stupně. Jak OHIM uvedl ve svém rozhodnutí o nepřipustnosti ze dne 10. 9. 2003, [R208/2003-2](#), *Parmitalia v. Parmital*, bod 17, „*neznalost zákona, na kterou spoléhal stěžovatel, není obranou a omluvou, ospravedlňující nedodržení povinné a neprodloužitelné lhůty. Je třeba podotknout, že lhůta je věcí veřejného zájmu a její přísné dodržování je záměrně proto, aby byla zajištěna jasnost a právní jistota.*“ V projednávané věci ani sám stěžovatel nezpochybňuje a zejména neprokazuje skutečnost, že by poplatek nebyl zaplacen opožděně. K námitce chybějící výzvy k zaplacení poplatku je třeba uvést, že rozklad byl Úřadu doručen až poslední den lhůty. Hned následující den - dříve než mohla být vypravena výzva k zaplacení poplatku - byl poplatek zaplacen. Podání bylo tedy žalovanému doručeno na samém konci lhůty (poslední den), za těchto okolností správní orgán neměl důvod vyzývat k zaplacení poplatku, neboť bylo technicky nemožné tento úkon včasné provést a zrealizovat. Poplatek byl navíc hned příští den uhrazen, nebylo tedy ani k čemu vyzývat. Relevantní zpochybnění zásadních právních důvodů uvedených v rozsudku podaná kasační stížnost neobsahuje.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl. Nejvyšší správní soud rovněž nedospěl k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, v daném případě ust. § 42 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., je v rozporu s ústavním pořádkem, proto nepřistoupil k přerušení řízení ve smyslu § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a k předložení návrhu Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplynají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů žalovanému nepřiznal. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě nedošlo k uložení

povinnosti soudem, osobě zúčastněné na řízení tedy náhrada nákladů rovněž nebyla přiznána - osoba zúčastněná na řízení se toho ostatně ani nedomáhala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu